

วันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๙.

ยอดที่รัก.

๑. มาของทีละวันที ๓๒. หวังได้ร่มดั่งแต่

วันศุกร์ แต่ไม่มีเวลาตาม เพราะไม่วันแล้วต้องมาตลอด
และมา: ตอนทั้งหมัด หวังได้ร่มดั่งไม่ทันเวลาทีวันนี้. หวังจึงขอ
ตามในวันอาทิตย์. และหวังในคตมมีใจดีของพี่ว่าคงได้กับน้อง

แม่เคยห: ด:

ที่รัก! น้องขอถาม: ทมมีเหตุลัดข้อหนึ่งแต่ที่
คือถามว่า " เพราะเหตุไรที่จึงต้องตามต่องานโดยเร็ววัน? " ถึงแม้ว่า
ที่จ: คิดว่าแม่ถามที่ใจหรือใจดี: ถ้ามมี. แต่ได้ใจไม่ดตอม

ที่น้องถามด้วยห: ด: เพราะว่าน้องยังรู้สึกใจอย่มาไม่เรื่องของ

เรา. เราผู้จากจ: ตกลงกันได้ออ. เหตุของแม่: ตาม. ใจดีวิจาทกตาม
ถึงล่องใจดีที่จ: ต้องรวมกันกับใจดีใจไม่ใจหรือด: ด้วยความดี
อ้อมนี้จึงทำให้น้องกลัวไม่ต่าง. หวังได้ฟังพี่ที่บอกเล่าที่
ความลำบากใจอันจะได้ออ. ไม่ใจดีเช่นนี้แล้ว. ก็ทำให้น้องใจ
กลัวอันอีกเช่นนี้คิด. น้องขอเล่าตามตรงว่า น้องยังเข้าใจที่ไม่
พอ. และไม่เห็นใจตามเองว่าจะมีความดีพอที่จ: ทำที่ที่มีความดี

